

Венилин Ташев

**РАЗКАЗИ
БЕЗ УКРАСА 2**

НИХИЛИЗМЪТ НА ЕДИН НАРОД

Драги читателю, извинявам се за това, което ти предстои да прочетеш. Не защото се съмнявам в думите си, а защото те може да не ти харесат. Няма да си кривя душата и ще кажа, че ми отне много време да напиша този разказ – чудех се, обвинявах се, връщах се назад, поправях, скривах, „оцветявах“. Какво ли не направих, само и само да го отложам. Накрая си седнах на задните части и реших, че премълчаването на случващото се би било повече от предателство. Предателство към собствените си принципи. А, ако има нещо, което с цялото си сърце ненавиждам, то това са предателите. Няма да бъде един от тях!

И да... добре си се насочил – това ще е поредният мой разказ, в който няма да има щастлив край. Пригответи се, защото онзи с голата глава, дългата брада и татуировките по лявата ръка отново ще ти говори за нещо „лошо“. Все

лошотии, нали? И на мен ми писна, не се бой. Може би точно затова бродиш из тези първоначални редове, защото и на двамата ни е писнало...

Хайде тогава да запретваме ръкави и да започваме... Разбира се, стартираме с най-важното в един разказ – *главният герой*. Той си има име и аз много добре го знам, ала въпреки това няма да ти го спомена. Зад това мое решение, естествено, стои основателна причина и се надявам, драги читателю, че ще се досетиш за нея. Даже знаеш ли какво... поставям ти една отговорна задача и на теб – след като прочетеш разказа, ще трябва да дадеш име на нашия герой. Направи го, както ти си знаеш. Дай му името на някой твой приятел, съсед, роднина, бивш съученик или пък дори твоето име, ако щеш. И след като го направиш, смело мога да те поставя като съавтор на това мое произведение. Ама, че готино, а?

Запознах се с него преди няколко години. Мисля, че тъкмо свършвах училище. Още тогава разбрах, че нашият герой разбира от всичко. Като започнеш от политика и икономика, преминеш през образование и здравеопазване, футбол и коли и завършиш с жени и пари. Нямаше тема, по която да не изрази мнение. И не просто мнение – окончателно такова.

85

– Тия в парламента са смешници. Всичко е схема, да знаеш.

– Икономиката ни е колониална, ама хората са прости и не го виждат.

– Училището се разпада пред очите ни. На нищо не учи децата. Аз ако съм министър...

– Здравеопазването е бизнес, човече. Нарочно ни държат болни. Търговски дружества...

– Футболът е мафия.

– Жените искат сигурност, а не предлагат нищо в замяна.

– Хубави пари се изкарват само с връзки.

Той знаеше.

Винаги знаеше.

От всичко разбираше.

И сега, драги читателю, ти може да си кажеш, че няма нищо лошо в това. Че е нормално. Да, прав си – няма. Недоволството е право на всеки един от нас. Бунтовна кръв тече във вените ни – гъста, тъмна, топла. Понякога я усещаш как пулсира в слепоочията, как напират към гърлото, как стиска юмруците отвътре. Само че при нашия герой тя никога не стигаше до действие. Оставаше си там – в думи и празни приказки.

И за да не кажеш, че те лъжа, читателю, ще ти дам няколко примера.

Един ден в града организираха протест. Не масов, не революционен – просто хора, които искаха да изразят несъгласие. Попитах нашия безименен до момента герой дали ще дойде.

86

– За какво? – усмихна се той. – Те всичките са едни и същи. Няма смисъл. Не си губи времето с глупости.

След време дойдоха избори.

– Ще гласуваш ли? – попитах аз.

– Ти луд ли си?! – отвърна той. – Да им играя по свирката на тия?! Друг път!

После общината обяви обществено обсъждане за нещо, което засягаше квартала му.

– Ще отидеш ли? – попитах отново.

– Те вече са решили. – рече нашият герой. – Всичко е театър.

Мина известно време, когато един ден се събрахме с приятели, за да събираме подписи от хората в града по

случай построяването на скулптурен паметник на солничаря.

– Чичо, организираме инициатива – започна едно от момчетата. – Търсим хора, които да ни подкрепят.

– Губите си времето, младежи – отвърна нашият герой. – Никой няма да се върже. Безсмислено е.

Момчето с въпроса замълча. Останалите около него също нищо не казахме. Нито спорихме, нито го убеждавахме. Само кимнахме и си тръгнахме. Вървахме мълчаливо по улицата и някак си усещахме как идеята бавно ни напускаше.

Малко след тази случка разбрах нещо:

Нихилизмът не убива надеждата на онзи, който го изрича. Убива надеждата на онзи, който го чува.

87

Нашият герой не беше част от проблема, но пък беше неговото продължение.

И така... нека се върнем отново към теб, читателю. Даде ли му име на нашия герой? Припозна ли някого? Просто познат? Себе си? Ако отговорът е „да“, тогава вече знаеш защо не посмях да го назова.

Понякога най-опасните хора не са онези, които рушат, а онези, които само клатят глава и казват:

„Няма смисъл.“

...Край.